

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2004-2005

10 mei 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN, INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING EN DECREETSEVALUATIE

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de mogelijke inzet van gesco's in politiezones

Vraag om uitleg van de heer Jacky Maes tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over omzendbrieven van Vlaamse ministers

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de interpretatie door de minister van artikel 12 van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken

Vraag om uitleg van de heer Jean-Marie Dedecker tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toekenning van anciënniteit aan het vrijwillig brandweerspersoneel dat voor 9 april 2002 aangeworven werd als beroepspersoneel

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden,
Bestuurszaken, Institutionele en
Bestuurlijke Hervorming en Decreetsevaluatie

Dinsdag 10 mei 2005

Voorzitter: de heer Norbert De Batselier

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 16.42 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de mogelijke inzet van gesco's in politiezones

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Schauvliege tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de mogelijke inzet van gesco's in politiezones.

Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in toepassing van het KB van 28 oktober 1986 kunnen heel wat lokale besturen gesubsidieerde contractuelen in dienst nemen. Daar wordt dan ook massaal gebruik van gemaakt. Het zijn vooral onvoorziene omstandigheden die kunnen zorgen voor een bijkomende werkdruk waarvoor dan een oplossing moet worden gezocht. Het was de bedoeling dat de gewesten de verdere uitwerking van dit KB zouden regelen. Wat Vlaanderen betreft, is dat gebeurd in een besluit van de Vlaamse Regering van 27 oktober 1993 en in een ministerieel besluit van 26 mei 1994.

Een specifiek probleem vormt de mogelijke tewerkstelling van gesco's in de diensten van de politiezones. Daar heerst immers een structureel gebrek aan personeel. Het Brusselse Gewest heeft een zeer interessante regeling getroffen. Zij hebben op de gewestelijke begroting een bedrag uit-

getrokken dat wordt gebruikt voor de tewerkstelling van gesubsidieerde contractuelen. Dat bedrag wordt overgemaakt aan de Brusselse gewestelijke tewerkstellingsdienst, die via een puntensysteem uitmaakt welke gemeente waarop recht heeft. Daarbij worden criteria gehanteerd zoals het aantal werkzoekenden, het aantal inwoners, het aantal bestaansminimumtrekkers, enzovoort in die gemeente. Sedert 2002 kunnen in het Brusselse Gewest ook gesco's in de politiezone worden tewerkgesteld via een puntensysteem.

Mijnheer de minister, hebt u al vragen van Vlaamse lokale besturen gekregen om ook gesco's in politiezones te kunnen tewerkstellen? Ik heb daarnet de regeling van het Brusselse Gewest uitgelegd en het lijkt me mogelijk dat ook Vlaanderen dat denkkader volgt. Bent u van mening dat dergelijke tewerkstelling ook in Vlaanderen een oplossing kan bieden? Zijn er al initiatieven genomen om ook gesco's in politiezones tewerk te stellen, eventueel volgens het systeem dat geldt in het Brusselse Gewest?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, dit is inderdaad een interessant denkkader en het is zo interessant dat het al lang in Vlaanderen bestaat. De voormalige minister van Werk, de heer Landuyt, heeft dit mogelijk gemaakt via een besluit van de Vlaamse Regering van 7 juni 2002. Daarin wordt voor gemeenten de mogelijkheid gecreëerd om een deel van het toegekende contingent gesco's af te staan aan de meergemeentezones waar ze deel van uitmaken.

Dit wordt ondertussen ook toegepast in de praktijk. Aanvankelijk hebben 81 meergemeentezones gesco's gekregen van de aangesloten gemeenten.

Keulen

Vandaag zijn er nog 149 gemeenten met gesco's die bij 61 meerpolitiezones zijn tewerkgesteld. Dit gebeurde om de politiezones te helpen opstarten, waarna de gesco's naar de gemeente zijn teruggekeerd. Vandaag is het dus mogelijk voor gemeentebesturen om gesco's over te dragen aan de politiezones, en die maatregel is door de vorige Vlaamse Regering genomen.

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben verrast en blij dat dit reeds mogelijk is. In het Brusselse Gewest is het contingent uitgebreid met het oog op mogelijke tewerkstelling in politiezones. Ik meen te weten dat dit in Vlaanderen niet het geval is. De gemeenten moeten dus hun eigen gesco's afstaan aan de politiezones.

Minister Marino Keulen: Ik heb de vraag naar meer gesco's nog niet gekregen. Aanvankelijk konden 81 meergemeentezones genieten van de gesco's, nu zijn er dat nog 61. Blijkbaar is er geen probleem. Voormalig minister Landuyt heeft dit ook uitvoerig uitgelegd in een brief aan de gemeentebesturen en politiezones. Iedereen is op de hoogte. Vlaanderen voert een politiek waarbij het contingent gesco's niet verder wordt uitgebreid en ik hou me daaraan. U zegt dat er behoefte is aan meer gesco's, maar tot op vandaag heeft niemand me die vraag gesteld, ook niet huidig minister van Werk, de heer Vandenbroucke.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jacky Maes tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over omzendbrieven van Vlaamse ministers

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Maes tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over omzendbrieven van Vlaamse ministers.

De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, regelmatig keurt het Vlaams Parlement resoluties goed waarvan we verwachten dat ze worden uitgevoerd. Op 25 mei 2004 stuurde voormalig minister van Leefmilieu, de heer Tavernier, een omzendbrief naar de gemeenten aangaande het gebruik van vogelschrikkanonnen in de land- en tuinbouw. Ik wil het niet hebben over de kanonnen zelf of mogelijke alternatieven, maar wel over de opvolging van de goedgekeurde resolutie door de gemeenten en de rol van de gouverneur en de bestendige deputatie daarin.

In de resolutie staat dat gemeenten via een imperatieve omzendbrief hun politiereglement moeten aanpassen om het gebruik van vogelschrikkanonnen op hun grondgebied in principe te verbieden. Blijkbaar is dat niet naar de zin van sommigen. De gouverneur van West-Vlaanderen richtte op 2 september 2004 een schrijven aan de gemeentebesturen waarin hij laconiek meedeelt dat de omzendbrief van de minister niet ernstig moet worden genomen.

Ik citeer: 'Vogelschrikkanonnen: standpunt van de bestendige deputatie. Nota van 26 oktober 2004. Op 25 mei 2004 heeft minister Tavernier een omzendbrief ondertekend en verspreid ten behoeve van de colleges van burgemeester en schepenen. Deze omzendbrief vindt zijn oorsprong in een resolutie, neergelegd in de Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening en goedgekeurd in het Vlaams Parlement op 21 januari 2004. Juridisch. Het gaat hier om een omzendbrief waarin volgende elementen belangrijk zijn. Ten eerste staan gedecentraliseerde besturen, onder andere gemeenten, niet onder hiërarchisch gezag van de regering, in tegenstelling tot de gouverneur die als regeringscommissaris gelijkgesteld wordt met gedeconcentreerd bestuur en onder hiërarchisch gezag staat van de regering. Ten tweede, gelet op de autonomie van gedecentraliseerde besturen kan een regering of minister hen niet tot welbepaalde handelingen dwingen. Er is enkel administratief toezicht met de toetsing aan wettelijkheid en algemeen belang. De enige uitzondering is het sturen van een regeringscommissaris indien gemeente of provincie een wettelijke verplichting niet nakomt. Conclusie. De omzendbrief kan enkel een aanbeveling zijn aan gemeenten om een politiereglement op te

Maes

stellen. De omzendbrief is ook niet gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad. Het gebruik van vogelschrikkanonnen is niet geregeld in Vlarem. Indien het Vlaams Parlement een totaalverbod van het gebruik van vogelschrikkanonnen wil opleggen, lijkt het nogal logisch dat Vlaanderen terzake ook de nodige wetgeving uitwerkt. Een algemene reglementering waarin de gemeenten toch nog een rol toebedeeld krijgen voor wat betreft de concrete toepassing, ware logisch geweest. Het Vlaams Parlement erkent evenwel dat deze materie een gemeentelijke materie is. Het is dan ook de volledige autonomie van de gemeenten om terzake al dan niet een regeling uit te werken.'

Mijnheer de minister, deze brief van de gouverneur verwondert me. Sommige gemeenten hebben het politiereglement gewijzigd, maar andere doen dat niet en verwijzen naar de brief van de provincie. Zelfs de ombudsman maakt er melding van in zijn jaarverslag op bladzijde 80. Hij verwijt dat er een mistgordijn wordt opgetrokken en duidt op de gebrekkige manier van uitvoering van de resolutie. De bestendige deputatie neemt een standpunt in dat alle daadkracht van een ministeriële omzendbrief de grond inboort.

Mijnheer de minister, wat is de waarde van dergelijke omzendbrief? Kunt u een gemeente dwingen tot bepaalde handelingen via een omzendbrief? Mogen gemeenten een omzendbrief zomaar naast zich neerleggen? Mag een bestendige deputatie gemeenten aansporen om geen uitvoering te geven aan een ministeriële omzendbrief? Doet deze handelswijze zich voor bij andere provincies of op andere beleidsvlakken? Had u weet van de handelswijze van de provincie West-Vlaanderen?

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de minister, mijnheer de voorzitter, de resolutie heeft me ook al zorgen gebaard. De heer Maes heeft daarnet correct het standpunt van de bestendige deputatie geciteerd. De omzendbrief is geen imperatieve omzendbrief. De inhoud van het probleem is een lokaal probleem dat volgens mij tot de gemeentelijke autonomie behoort. De oplossing voor het probleem moet dan ook door elke gemeente afzonderlijk worden uitgewerkt. Lokale proble-

men moeten lokaal worden aangepakt via een oplossing op maat. Als de resolutie wordt uitgevoerd en er een imperatieve omzendbrief komt, dan moeten ook de andere punten van de resolutie – en in het bijzonder punt 3 – worden uitgevoerd. Dat is tot op heden nog steeds niet het geval.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de minister, ik vind de discussie scheefgetrokken. Ik wil de bestendige deputatie en meer bepaald de gedeputeerde voor Landbouw een pluim op de hoed steken omdat hij via zijn Centrum voor Land- en Tuinbouw in Beitem actief aan het zoeken is naar alternatieven voor vogelschrikkanonnen. We kunnen wel tegen kanonnen zijn, maar de landbouw moet over een alternatief beschikken. Dit stelt grote problemen voor de land- en tuinbouw in bepaalde regio's. Dat landbouwers of burens soms te ver gaan, klopt. De landbouwer moet wel op de een of andere manier de vogels van zijn veld kunnen houden. Tot op heden is er volgens onze gedeputeerde geen alternatief.

De voorzitter: De vraag om uitleg gaat daar niet over, maar over de waarde van een omzendbrief.

Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, er zijn drie soorten omzendbrieven en dat veroorzaakt dit misverstand. Er zijn verordenende omzendbrieven die dwingend moeten worden opgevolgd. Ik denk daarbij aan de omzendbrief over presentiegelden bij verkiezingen. De hoogte van de bedragen moet door iedereen worden gerespecteerd. De Raad van State stelt deze gelijk met formele verordeningen waardoor ze een dwingend karakter hebben.

Interpretatieve omzendbrieven geven tekst en uitleg bij bestaande wetgeving, zoals de omzendbrieven-Martens en -Peeters. Dat is een tweede vorm.

Een derde vorm zijn de omzendbrieven die worden uitgevaardigd om algemene beleidsregels of -lijnen van de hogere overheid mee te delen, bijvoorbeeld in het kader van het administratief toezicht. Dit geldt ook voor de vogelschrikkanonnen. Deze omzendbrieven hebben geen dwingend

Keulen

karakter, wat niet wil zeggen dat men er zich niets van aan moet trekken. Dat heeft de provincie West-Vlaanderen ook niet gezegd. De interpretatie wordt enkel in een ruimer kader geplaatst.

Met dergelijke omzendbrieven licht de toezicht-houdende overheid de wettelijke bepalingen toe en geeft eveneens aan op welke wijze en binnen welke grenzen ze haar toezichtbevoegdheid zal uitoefenen. Het is duidelijk dat de omzendbrief op zichzelf niet bindend is, maar dat de toezichthoudende overheid bij het nemen van maatregelen telkens de concrete beslissing van het lokaal bestuur moet toetsen aan specifieke rechtsregels en nagaan of de interpretatie die in de omzendbrief wordt voorgehouden daarin kan worden ingepast. Er is bij het nemen van een toezichtmaatregel bijgevolg een specifieke motivering nodig met betrekking tot het concrete geval. Een loutere verwijzing naar de omzendbrief volstaat niet.

In dit verband wil ik aangeven dat artikel 162 van de Grondwet het optreden van de toezicht-houdende overheid bevat om te beletten dat de wet wordt geschonden of het algemeen belang wordt geschaad. Wat de toetsing aan de wetten en decreten betreft, is het duidelijk dat ook de lokale besturen de hogere rechtsnormen moeten naleven, met inbegrip van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, die de Raad van State gelijkstelt met het recht.

Wat de toetsing van het algemeen belang betreft, definieert het decreet van 28 april 1993 inzake de organisatie en uitoefening van het administratief toezicht dit algemeen belang als 'strijdigheid met het algemeen beleid of met de belangen van de hogere overheid'. Dit komt erop neer dat de toezichthoudende overheid op basis van het algemeen belang kan optreden als een besluit van het lokaal bestuur strijdig is met de belangen van de ruimere gemeenschap dan de louter lokale belangen. Het algemeen beleid van de Vlaamse overheid, wanneer dat uitdrukkelijk is geconcretiseerd, kan bijgevolg een motief vormen voor een optreden in het kader van het toezicht. De gemeenten zijn immers weliswaar autonoom, maar maken ook deel uit van een ruimer verband. Dit kan Vlaanderen, de federale staat of de Europese Unie zijn.

Deze grondwettelijke regeling inzake het administratief toezicht, geconcretiseerd in het decreet,

maakt het bijgevolg mogelijk om op te treden tegen beslissingen die weliswaar niet formeel strijdig zijn met een rechtsregel, maar wel ingaan tegen de duidelijke belangen van de ruimere gemeenschap. Vanzelfsprekend zal de toezicht-houdende overheid bij haar optreden op basis van het algemeen belang terughoudend blijven en draagkrachtige motieven moeten aanvoeren inzake de belangen van de ruimere gemeenschap. De uiteindelijke toetsing daarvan berust bij de Raad van State. Het algemeen beleid van de overheid kan ook toegelicht worden bij omzendbrief.

Tot besluit kan worden gesteld dat omzendbrieven zeker niet de waarde hebben van formele rechtsregels, maar bij een juist gebruik zijn het waardevolle instrumenten om de regelgeving te interpreteren en om het algemeen beleid van de overheid te verduidelijken en toe te lichten. Ze hebben bijgevolg een belangrijke waarde en beogen dan ook een bepaalde gedragslijn tot stand te brengen of te bevorderen bij degenen aan wie ze gericht zijn. De lokale besturen kunnen ze vanuit het loyaliteitsbeginsel niet zonder meer naast zich neerleggen.

Vanuit dezelfde grondbeginselen zou het ten eerste ongepast zijn, mocht een gemeentelijke of provinciale overheid expliciet oproepen tot het niet naleven van een door de hogere overheid bepaalde gedragslijn.

Wat het concrete geval van de vogelschrikkanonnen betreft, blijkt uit het onderzoek dat de bestendige deputatie van de provincie West-Vlaanderen in de zitting van 4 november 2004 inderdaad een grondige bespreking en besluitvorming heeft gehad over de problematiek die aan bod kwam in de omzendbrief van 25 mei 2004 van de toenmalige Vlaamse minister van Leefmilieu, de heer Tavernier.

Uit die bespreking blijkt niet dat de bestendige deputatie een foutieve afweging gemaakt zou hebben van de juridische waarde van de geviseerde omzendbrief. De bestendige deputatie stelt dat het gaat om een aanbeveling van de minister, maar dat het Vlaams Parlement geen dwingende juridische verbodsbepaling heeft geregeld tegen het gebruik van vogelschrikkanonnen. Bij het ingenomen standpunt wordt de problematiek van het gebruik van vogelschrikkanonnen ook in een ruimere context geplaatst en de mogelijkheid voor het opstellen van een gemeentelijk reglement wordt aangehouden. Bovendien geeft de bestendige deputatie een aantal alternatieven aan, via het

Keulen

verspreiden van een informatiebrochure. Daartegen kan uiteraard geen bezwaar zijn.

Uit het onderzoek van mijn administratie blijkt verder dat de bestendige deputatie eveneens de minister-president van de Vlaamse Regering en de huidige minister van Milieu, de heer Peeters, heeft aangeschreven in verband met het standpunt dat ze heeft ingenomen. Het is duidelijk dat het aan de inhoudelijk bevoegde ministers toekomt om deze problematiek te beoordelen en na te gaan of het door de bestendige deputatie ingenomen standpunt eventueel strijdig is met het algemeen beleid van de Vlaamse Regering en om desgevallend de nodige juridische maatregelen te nemen. Het spreekt vanzelf dat ik in het kader van het administratief toezicht uitvoering zal geven aan de beslissingen die de Vlaamse Regering eventueel zal nemen.

De voorzitter: De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes: Ik wil nog even kort op het antwoord van de minister reageren. Het gaat hier om een door het Vlaams Parlement goedgekeurde resolutie. De meerderheid van het Vlaams Parlement heeft de Vlaamse Regering opgedragen de gemeenten een imperatieve omzendbrief te sturen. De gemeentebesturen verschuilen zich om allerlei redenen achter de uitspraken van de bestendige deputatie. Dit is geen voorbeeld van een goed beleid.

Minister Marino Keulen: We mogen niet vergeten dat een resolutie geen decreet is. Een resolutie is een aanbeveling en heeft geen kracht van wet. We moeten de waarde van al onze maatregelen weten te taxeren. Er zijn drie verschillende types omzendingbrieven. Ik veronderstel dat het voor een aantal mensen moeilijk is om het bos en de bomen van elkaar te onderscheiden. Ik kan de bestendige deputatie niet zomaar met de vinger wijzen. De bestendige deputatie heeft getracht de zaak te duiden en geeft een aantal mogelijke oplossingen voor de geschetste problematiek aan.

De voorzitter: Ik voel me geroepen om op dit vlak het Vlaams Parlement te verdedigen. Het Vlaams Parlement heeft het voorstel van resolutie goedgekeurd. De Vlaamse Regering moet zich aan deze resolutie houden. De bestendige deputatie kan er

zich niet van afmaken door de minister om zijn mening te vragen. Tot het Vlaams Parlement een ander standpunt heeft ingenomen, kan de minister enkel het huidig standpunt van het Vlaams Parlement verdedigen. Indien hij het Vlaams Parlement een ander standpunt zou voorleggen, zou het Vlaams Parlement natuurlijk nog van mening kunnen veranderen.

De minister moet de resolutie in een omzendbrief vertalen. Normaal gezien zou de minister tijdens de bespreking van de jaarlijkse beleidsbrief verslag over de uitvoering van de resoluties moeten uitbrengen. Dit verslag zou een integraal deel van de bespreking van de beleidsbrief moeten uitmaken.

Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, de door het Vlaams Parlement goedgekeurde resolutie bestaat uit vier onderdelen. Uiteindelijk heeft de minister een niet-imperatieve omzendbrief verstuurd. Volgens mij heeft de minister de situatie duidelijk uiteengezet. De houding van de gemeenten en van de bestendige deputatie is niet strijdig met de letter of met de geest van de omzendbrief.

De voorzitter: Mevrouw Crevits, dat is uw interpretatie. Volgens mij komt de houding van de bestendige deputatie niet overeen met de geest van de resolutie. (*Rumoer*)

De aanbevelingen zijn op een resolutie van het Vlaams Parlement gebaseerd. De bestendige deputatie mag deze aanbevelingen niet met dergelijke woorden neersabelen.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de interpretatie door de minister van artikel 12 van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Van Nieuwenhuysen tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands

Voorzitter

Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de interpretatie door de minister van artikel 12 van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de voorzitter, mijn vraag om uitleg is een gevolg van het antwoord dat ik op mijn schriftelijke vraag van 9 maart 2005 over het taalgebruik bij het OCMW van Dilbeek heb gekregen. Dilbeek is een gemeente in de Vlaamse Rand waar momenteel geen faciliteiten van kracht zijn. We weten natuurlijk niet wat er in de nabije toekomst nog zal gebeuren.

In mijn schriftelijke vraag heb ik verwezen naar de berichten dat een aantal diensten van het Dilbeekse OCMW vlot naar het Frans overschakelen, ongeacht of de betrokken burgers het Nederlands al dan niet machtig zijn. Concreet vindt het gebruik van het Frans onder meer plaats tijdens de maaltijdbedeling aan huis.

Ik heb de minister toen gevraagd om te bevestigen dat deze gang van zaken tegen de taalwetgeving indruist. De minister heeft dit bevestigd. Ik heb evenwel de indruk dat hij het niet echt nodig vindt de gemeente- en OCMW-besturen nogmaals op hun wettelijke verplichtingen te wijzen. Blijkbaar wacht de minister liever tot concrete klachten worden ingediend. De betrokken Franstaligen zullen zich allicht niet over deze situatie beklagen. Ik vermoed dat de andere getuigen hier een eigen mening over hebben, maar niet geneigd zijn om hier verder op in te gaan.

Mijnheer de minister, ik dring erop aan dat u in dit verband een initiatief neemt. U zou de punten nog eens op de i moeten plaatsen. U moet zich hierbij niet tot het OCMW van Dilbeek beperken. Mijns inziens, zou het nuttig zijn om alle gemeentelijke diensten in de Vlaamse Rand op hun wettelijke verplichtingen te wijzen.

Met het tweede deel van uw antwoord op mijn schriftelijke vraag ben ik het trouwens niet eens. U hebt het over de houding van het OCMW ten aanzien van buitenlanders. Volgens mij houdt uw antwoord weinig steek. U beweert dat de

OCMW's zich in het kader van het integratiebeleid zo mogen organiseren dat ze de vragen van vreemdelingen begrijpen en hen zodoende correct kunnen helpen of informeren. Artikel 12 van de samengevoegde wetten op het taalgebruik stelt evenwel dat de openbare besturen uitsluitend het Nederlands mogen gebruiken.

Het gebruik van het woord 'uitsluitend' toont volgens mij aan dat er geen uitzonderingen op deze regel kunnen worden gemaakt. De taalwetgeving is een wet van openbare orde. Uit artikel 30 van de Grondwet blijkt trouwens dat de burger niet van de overheid mag verwachten dat deze hem verstaat en antwoordt in de taal van zijn keuze. Ik verwijs in dit verband naar een bijdrage van de heer Velaers in 'Het gebruik van de talen', een uitgave van Die Keure uit 2001. In zijn bijdrage verwijst de heer Velaers naar een arrest van de Raad van State van 23 maart 1999. De burger moet zich in de taal van het taalgebied tot de administratie richten.

Mijnheer de minister, ik dring nogmaals aan op een duidelijk antwoord. Uw antwoord op mijn schriftelijke vraag heeft me geen voldoening geschonken. Op welke rechtsgrond baseert u de bewering dat openbare besturen voor bepaalde groepen een uitzondering op de taalwetgeving mogen maken? Ik heb die rechtsgrond tot dusver niet gevonden.

Ik weet dat deze vraag om uitleg in de ogen van sommigen op muggenzifterij kan lijken. Wie het verhaal van de verfransing van de Vlaamse Rand kent, weet dat laxisme en soepelheid de verfransing in de hand hebben gewerkt en nog steeds de ambities van de Franstaligen stimuleren. Ik blijf dan ook op een strikte toepassing van de taalwetgeving hameren.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, de taalwetgeving is duidelijk. Betwistingen zijn op geen enkel vlak mogelijk. De overheidsdiensten die zich op het Vlaams grondgebied bevinden, moeten het Nederlands gebruiken. Dat staat buiten kijf. Ambtenaren van de Vlaamse lokale administraties mogen zich uitsluitend in het Nederlands richten tot particulieren die zich aan hun loket aanbieden of waarmee ze bij de uitoefening van hun taken in contact komen. Ik baseer

Keulen

me hiervoor op de taalwetgeving van 1966. Dit heeft niets met laxisme, soepelheid of een gebrek aan principes te maken.

Gezien de concrete omstandigheden zie ik evenwel niet in waarom een OCMW-ambtenaar die, bijvoorbeeld, met het onderzoek naar het recht op maatschappelijke dienstverlening aan een kandidaat-vluchteling belast is, tijdens zijn mondelinge contacten met deze persoon geen andere taal dan het Nederlands zou mogen gebruiken. Ik zie evenmin in waarom het OCMW niet in de bijstand van een tolk zou mogen voorzien. In het kader van het integratiebeleid mogen de lokale diensten en de OCMW's zich zo organiseren dat ze de vragen van vreemdelingen kunnen begrijpen en hen correct kunnen helpen of informeren.

Zoals ik daarnet en in mijn antwoord op de schriftelijke vraag van de heer Van Nieuwenhuysen al duidelijk heb gesteld, geldt dit niet voor Franstaligen die zich bij het OCMW aandienen en die zich reeds geruime tijd in Vlaanderen bevinden. Bij uitbreiding geldt dit evenmin voor, bijvoorbeeld, Amerikanen die hier reeds lang verblijven. Van deze mensen mag redelijkerwijze worden verwacht, en moet bijgevolg worden aangenomen, dat ze het Nederlands machtig zijn.

Iedereen weet dat de OCMW's niet altijd te maken krijgen met mensen die over de Belgische nationaliteit beschikken of die dermate lang in Vlaanderen verblijven dat ze het Nederlands voldoende zouden moeten beheersen om een normaal gesprek te kunnen voeren. Ik denk hierbij aan personen die zich in een lopende asielprocedure bevinden of aan vreemdelingen die zich pas recent in een gemeente hebben gevestigd en waarmee elke communicatie in het Nederlands voorlopig uitgesloten is.

Mijn antwoord is op de opdrachtverklaring van de OCMW's gebaseerd. Artikel 1 van de wet van 8 juli 1976 op de openbare centra voor maatschappelijk welzijn luidt als volgt: 'Het OCMW is ertoe gehouden maatschappelijke dienstverlening te verstrekken om eenieder in de mogelijkheid te stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.' We moeten de voorliggende problematiek in deze context situeren. Principieel gezien heeft de heer Van Nieuwenhuysen gelijk.

Daarover is geen enkele betwisting mogelijk. De vraag is wat we dan moeten doen met mensen die geen enkele notie van het Nederlands en geen enkele verwantschap met onze regio hebben. Moeten we ons halsstarrig in het Nederlands opstellen? Moeten we letterlijk naast elkaar praten? Of moeten we toch proberen om bruggen te slaan? Mijns inziens, moeten we ons menselijk opstellen. De OCMW's hebben de menselijke opdracht deze hulpbehoevenden te helpen.

Ik wil alvast voor deze laatste opstelling kiezen. We mogen hierbij het principiële niet uit het oog verliezen. Indien nodig, moeten we de wet handhaven.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de minister, u hebt bevestigd dat de taalwetgeving eentaligheid voorschrijft. Tegelijkertijd vraagt u evenwel begrip voor een aantal uitzonderingen. De term 'uitsluitend' laat geen uitzonderingen toe. Indien uitzonderingen mogelijk zouden zijn, zou de taalwetgeving een aantal uitzonderingsgevallen vermelden. Indien u uitzonderingen wilt maken, moet u aan de taalwetgeving sleutelen. U moet de eerlijkheid hebben in dit verband een concreet voorstel tot wijziging van de taalwetgeving naar voren te brengen.

U hebt mijn vraag naar de rechtsgrond voor de uitzonderingen eigenlijk niet beantwoord. Ik stel nochtans vast dat bepaalde gemeentebesturen de taalwetgeving strikt interpreteren. In die gemeenten organiseren de mensen die met het OCMW in contact komen, zich zo dat een bepaalde communicatie tot stand kan komen.

Ik weet dat ik soms de indruk wek spijkers op laag water te zoeken. Voor mij is de naleving van de taalwetgeving evenwel ongemeen belangrijk. Dit geldt zeker voor de streek rond Brussel en zeker in de huidige omstandigheden. Ik dring er dan ook op aan dat u hierop zou blijven toezien.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Van Nieuwenhuysen, de wettelijke basis voor de bestaande uitzonderingen is terug te vinden in artikel 1 van de wet op de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. In dit artikel wordt de opdracht van de OCMW's duidelijk omschreven.

Keulen

U vindt dat we de taalwetgeving moeten aanpassen. Ik deel die mening niet. Ik vind dat we ons menselijk moeten opstellen. Principieel verschillen we niet van mening. Het gaat hier echter om hulpbehoevenden die bij het OCMW aankloppen. De OCMW's moeten ervoor zorgen dat ze deze mensen letterlijk en figuurlijk kunnen bereiken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jean-Marie Dedecker tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toekenning van anciënniteit aan het vrijwillig brandweerpersoneel dat voor 9 april 2002 aangeworven werd als beroepspersoneel

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Dedecker tot de heer Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toekenning van anciënniteit aan het vrijwillig brandweerpersoneel dat voor 9 april 2002 aangeworven werd als beroepspersoneel.

De heer Dedecker heeft het woord.

De heer Jean-Marie Dedecker: Mijnheer de voorzitter, het KB van 20 maart 2002 tot vaststelling van de algemene bepalingen betreffende het geldelijk in aanmerking nemen van de diensten verricht door vrijwilligers van de openbare brandweerdiensten aangeworven als beroepsbrandweerlieden, bepaalt dat het vrijwillig brandweerpersoneel dat als beroepspersoneel wordt aangeworven, een bezoldiging ontvangt die overeenstemt met de graad waarin dit personeel is aangeworven. Voor de berekening van die bezoldiging wordt een anciënniteit toegekend. Die anciënniteit is gelijk aan alle dienstjaren die de brandweerlieden als vrijwilliger bij een openbare brandweerdienst hebben gepresteerd.

Het KB creëert evenwel een verschil in de berekeningswijze van de bezoldiging tussen de vrijwilligers die voor en na de inwerkingtreding van het KB op 9 april 2002 beroepsbrandweerman zijn geworden. Ten gevolge van de toepassing en

de interpretatie van de regels voor het geldelijk statuut van de leden van de brandweer door de Vlaamse voogdijoverheid doet dit verschil in de berekeningswijze zich enkel bij de brandweerdiensten in het Vlaamse Gewest voor. Het gaat hier om de toepassing en de interpretatie van de richtlijnen van voormalig minister Kelchtermans.

Krachtens de bijzondere wet van 13 juli 2001 houdende de overdracht van diverse bevoegdheden aan de gewesten en de gemeenschappen zijn de bevoegdheden in verband met de nieuwe gemeentewet aan de gewesten overgedragen. Deze overdracht houdt onder meer in dat de gewesten sindsdien voor het geldelijk statuut van de gemeenteambtenaren instaan. Dit geldt voor de algemene bezoldiging en voor de in artikel 148 van de nieuwe gemeentewet bedoelde toelagen, in casu, de haard- en standplaatstoelage, de kinderbijlagen, het vakantiegeld en het gezinsvakantiegeld.

Krachtens artikel 6 van de bijzondere wet van 13 juli 2001 is de federale overheid bevoegd gebleven voor de organisatie en het beleid inzake de brandweer. Concreet betekent dit dat de federale overheid de opgesomde toelagen voor de beroepsbrandweerlieden moet regelen. De minister van Binnenlandse Zaken heeft een ontwerp van wijzigingsbesluit aangekondigd dat de gemeenten de mogelijkheid zal bieden de vrijwilligers die voor 9 april 2002 beroepsbrandweerlid zijn geworden, een anciënniteit met inbegrip van de als vrijwilliger gepresteerde dienstjaren toe te kennen. Dit betekent dat iemand die in 1988 vrijwillig brandweerman was en in 1998 naar het statuut van beroepsbrandweerman is overgestapt, geen anciënniteit heeft ontvangen. Een andere persoon die in 1988 in dienst is getreden, kan zich sinds de inwerkingtreding van de eerder vermelde wet, binnen de marges van de richtlijnen van voormalig minister Kelchtermans, automatisch op een jarenlange anciënniteit beroepen.

Mijnheer de minister, wat kan aan deze discriminatie worden gedaan? Wat is de stand van zaken momenteel? Zult u maatregelen treffen? Zult u de gemeenten de mogelijkheid bieden om deze ongelijkheid weg te werken of ziet u een alternatieve oplossing voor het probleem?

Ik weet dat het hier om een bevoegdheidsoverschrijdende problematiek gaat. Het betreft hier

Dedecker

bevoegdheden van het Vlaams Parlement en van het federale parlement. Deze discriminatie sleept evenwel al een tijd aan. We zouden een concrete oplossing moeten vinden. Ondanks het feit dat ze vroeger hetzelfde vrijwilligersstatuut hadden, vallen mensen momenteel op basis van het moment van hun overstap naar een beroepsstatuut in verschillende categorieën

De voorzitter: Mevrouw Vissers heeft het woord.

Mevrouw Linda Vissers: Mijnheer de voorzitter, ik wil me aansluiten bij de vraag om uitleg van de heer Dedecker en de ongelijkheid aanklagen die sinds de uitvaardiging van het KB van 20 maart 2002 tot vaststelling van de algemene bepalingen betreffende het geldelijk in aanmerking nemen van de diensten verricht door vrijwilligers van openbare brandweerdiensten aangeworven als beroepsbrandweerlieden is ontstaan.

Ik citeer even het reeds vermelde KB: 'Onverminderd het koninklijk besluit van 20 juni 1994 tot vaststelling van de algemene bepalingen betreffende de geldelijke valorisatie van vroegere diensten die in de overheidssector door personeelsleden van de openbare brandweerdiensten en van de gemeentepolitie werden verricht, wordt hun, voor de berekening van die bezoldiging, een anciënniteit toegekend die gelijk is aan alle dienstjaren die zij gepresteerd hebben als vrijwilliger bij een openbare brandweerdienst.'

Volgens de brandweerdiensten is ten gevolge van dit KB een ongelijkheid ontstaan. Iemand die in 1988 als vrijwilliger in een bepaald brandweerkorps is aangenomen en in 1997 de mogelijkheid heeft gekregen om naar het beroepskader over te stappen, heeft geen geldelijke anciënniteit gekregen. Een collega die in 1988 als vrijwilliger is aangeworven en in 2002 naar het beroepskader is overgestapt, heeft door het KB een geldelijke anciënniteit van veertien jaar gekregen.

Het verschil tussen die twee collega's op 1 mei 2002 zou bestaan uit welgeteld 9 jaren geldelijke anciënniteit, wat neerkomt op een verschil in brutowedde van ongeveer 4200 euro per jaar. Toch presteren ze hetzelfde werk en hebben ze evenveel plichten ten opzichte van onze maatschappij. Ze staan samen te blussen voor een verschillende

maandwedde. Deze ongelijkheid werd aangekaart bij verschillende gemeentebesturen, die de mening waren toegedaan dat dit niet kon. Via betreffende gemeenteraden werden beslissingen genomen om die ongelijkheid weg te werken en de benadeelde personen hetzelfde loon te verschaffen, maar deze beslissingen werden door verschillende provinciebesturen telkens nietig verklaard.

Daarom zou ik aan de minister willen vragen of er voor dit toch wel ernstige probleem geen eenvoudige oplossing kan worden gecreëerd. Het loon op zich is voor de brandweer nooit een motiverende factor geweest, maar een ongelijkheid in loon werkt toch wel wat wrevel in de hand. We hebben dit probleem al verschillende keren aangekaart bij de federale overheid. Nu hebben we vernomen dat men op federaal vlak heeft beslist dat deze materie zou worden overgedragen naar de bevoegdheid van de Vlaamse Regering, en dit door een voorstel tot aanpassing van het KB. Ik heb dat vernomen via een collega in de Kamer die een schriftelijke vraag heeft gesteld aan minister Dewael. Die zou hebben gezegd dat het Vlaamse materie zou worden.

Minister Marino Keulen: Wat u nu vertelt, is eigenlijk groot nieuws. Dan zou Vlaanderen dus bevoegd worden voor de brandweer?

Mevrouw Linda Vissers: Dat zou nog maar het eerste gedeelte zijn, als ik het antwoord van de minister mag geloven. Ik hoop dan ook, mijnheer de minister, dat u deze onrechtvaardigheid in het KB van 20 maart erkent en dat u op korte termijn een voorstel tot aanpassing van het KB zult voorleggen, indien het inderdaad uw bevoegdheid wordt.

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ook ik ben van mening dat er een ongelijke behandeling is. Het is onrechtvaardig dat een vrijwillige brandweerman die beroeps wordt, anders wordt behandeld afhankelijk van de periode waarin dat gebeurt. Het is inderdaad zo dat de federale minister heeft gezegd dat hij het zou oplossen. Ik wil toch een waarschuwing geven: ik heb gelezen en gehoord dat men het dan aan de gemeenten zou overlaten om te beslissen of ze die ongelijkheid wegwerken

Schauvliege

of niet. Voor de politiezones zijn er ook al dergelijke regelingen geweest. Dat is echter opnieuw niet evident voor de financiële toestand van de gemeenten. Als die problematiek moet worden opgelost op gemeentelijk vlak, dan is dat een serieus probleem, want de financiële toestand van de gemeenten is niet zo rooskleurig. Dus ik wil er toch wel voor waarschuwen om niet in die zin een oplossing te bepleiten.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, met alle respect voor de menselijke kant van het debat – en daar zal iedereen wel ongeveer hetzelfde over denken – moeten we als decreetgevers natuurlijk ook een beetje binnen de lijnen blijven kleuren. Op de eerste plaats is dit een federale materie.

Mijnheer Dedecker, dit heeft echt niets te maken met de richtlijnen-Kelchtermans, dat staat daar volledig buiten. We moeten in dezen gewoon een federaal KB toepassen.

Mevrouw Schauvliege, ik zou u willen zeggen dat het federale niveau de brandweermensen niet betaalt, dat gebeurt altijd lokaal. Het is altijd de stad of de gemeente die die mensen betaalt.

Om te beginnen is het dus federale materie. De federale wetgever heeft dus op een zeker ogenblik die datum vooropgesteld en heeft ervoor gekozen om niet retroactief te werken. Dat is dus de wil geweest van de federale wetgever. Als men dat wil veranderen, zal dat ook op dat echelon moeten worden beslist. We doen niets anders dan het toepassen van die KB's, we mogen die ook niet interpreteren. Er wordt gezegd: als u dat wilt, kunt u dat anders doen. Dat klopt echter niet: ik ben in dezen gehouden tot een soort van handhaving, zoals bijvoorbeeld ook bij de afschrijvingspercentages wat intercommunales betreft. Ik pas daar een federaal KB toe, ik kan ook niet anders, ik heb niet de ruimte om daar mijn eigen zin te doen of om er creatief mee om te springen. Men heeft destijds federaal die datum vooropgesteld en men heeft ervoor gekozen niet retroactief te werken, en dat beïnvloedt inderdaad de geldelijke anciënniteit. Zoals mevrouw Vissers en de heer Dedecker hebben aangehaald, komt men zo inderdaad tot

situaties waarbij mensen voor hetzelfde werk anders betaald worden. Men moet ergens beginnen, en men heeft voor die datum gekozen. Die polemiek moet dus eigenlijk op federaal niveau worden gevoerd.

Zoals gezegd staat deze zaak ook los van de richtlijnen-Kelchtermans, want dan zou het toch zijn dat we daarmee te maken hebben gehad. De Vlaamse overheid past het KB toe en kan ook niets anders. Mocht men dat nu inderdaad federaal aanpassen, dan is er voor mij natuurlijk geen probleem. Mocht men inderdaad wijzigingen doorvoeren in de procedure van betrokkenheid, dan wordt ons wel gevraagd, mijnheer Dedecker, om daaromtrent een advies te geven. Mocht dat gebeuren, dan zal dat een positief advies zijn, maar tot nog toe heb ik daarvoor nog geen enkele vraag voor een advies of een voorstel gepresenteerd gekregen uit hoofde van de federale minister van Binnenlandse Zaken, die rechtstreeks bevoegd is voor de brandweerdiensten. Dat gaat terug tot de federale wet op de civiele bescherming van 1963, waarin eigenlijk het globale kader, bijvoorbeeld ook het pecuniaire, wordt geregeld. In feite moet dus de federale minister hierover worden ondervraagd. Wij kunnen eigenlijk alleen maar de reglementering die hijzelf uitvaardigt, als toezichthoudend bestuur voor onze regio onverkort toepassen. We kunnen daar zelfs niet met een tiende na de komma van afwijken, dat is nu eenmaal het wettelijk kader waar ik me aan moet houden.

De voorzitter: De heer Dedecker heeft het woord.

De heer Jean-Marie Dedecker: Ik wil hier toch twee opmerkingen bij maken, mijnheer de minister. Ten eerste heeft men in Wallonië wel rekening gehouden met de anciënniteit. Er wordt dus toch gewerkt met twee maten en twee gewichten. Het is misschien niet uw bevoegdheid, ik zeg enkel dat dit de realiteit is.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft gezegd dat een extra vergoeding zou kunnen worden toegekend aan de gediscrimineerde brandweermannen. Sinds 1 januari 2005 mag iedere gemeente dat doen. Het probleem is dat enkele gemeenten dat gedaan hebben. Zo heeft de gemeente Roeselare zelf de beslissing genomen om die ongelijkheid weg te werken en hetzelfde loon uit te betalen voor hetzelfde werk. Het nadeel hiervan is dat deze beslissingen door het provinciebestuur

Dedecker

van West-Vlaanderen nietig werden verklaard. We zitten dus in feite met een tweespalt. Als een gemeente zegt: we hebben het geld en we zullen ze dus toch extra betalen, dan zegt het provinciebestuur dat het niet mag. Ik vind dat dit wel voor een stuk tot de bevoegdheid behoort van Vlaanderen, om ten opzichte van zijn gemeenten uniform te stellen: wie het doet, mag het ook. Men kan ook een opdracht geven aan de provinciegouverneur. Maar in feite wordt het verschil nog institutioneel in stand gehouden. Er wordt hier gediscrimineerd, niet alleen op het vlak van overstapdatum, niet alleen op vlak van Vlaming-Waal, maar dan ook nog op het vlak van gemeenten die het willen maar niet kunnen. We zitten een beetje in een patstelling, waar we toch uit zouden moeten kunnen geraken.

Minister Marino Keulen: Het is eigenlijk heel simpel, mijnheer Dedecker. Als men in het KB de aanpassing doorvoert of de ruimte laat, is er geen enkel probleem. Ik kan in dezen dus niet zeggen aan de steden dat ze zich niets moeten aantrekken van dat KB, want dan ga ik eigenlijk zelf buiten de lijnen kleuren. Als Wallonië dat toelaat, wat mij dus niet bekend is, dan kleurt men daar buiten de lijnen, want ze zijn in feite gehouden om het KB toe te passen op dezelfde manier als ik dat doe. Als ik tegen de steden zou zeggen om er zich niets van aan te trekken, zou dat misschien wel menselijk en logisch klinken, maar de enige manier om dat sluitend op te lossen is door de reglementering aan te passen in het KB. Echt waar, ik gun dat die mensen, maar ik heb niet de autoriteit om een federaal KB te wijzigen. Dat kan alleen op federaal niveau gebeuren, hetzij door de federale wetgever, hetzij door de bevoegde minister, maar ik kan dat dus niet.

De heer Jean-Marie Dedecker: Ik heb nog een vraag. Als men het doet op gemeentelijk niveau, waarom wordt men dan teruggefloten door het provinciale niveau?

Minister Marino Keulen: Dat gebeurt eenvoudigweg omwille van het feit dat het provinciaal niveau moet toezien op het naleven van de KB's. Als morgen in dat KB staat dat alles mag, dan zal de provincie de gemeenten absoluut niet meer terugfluiten. Het gaat gewoon om het toezicht. Het gaat om de enge lijnen waarbinnen we wer-

ken en waarbinnen er geen interpretatie mogelijk is, op geen enkele grond. De enige manier om dit wettelijk op te lossen, is via een aanpassing van het federale KB. Al de rest klinkt misschien aangenaam, maar is op niets gestoeld. Mensen zeggen wel dat het toch zou moeten kunnen, maar zoals Elsschot al zei: tussen droom en daad staan wetten en praktische bezwaren. In dit geval staat tussen droom en daad het federale KB.

Mevrouw Linda Vissers: Mijnheer de minister, kunt u dit probleem dan niet aankaarten bij uw federale collega? Per slot van rekening is brandweerpersoneel toch gemeentepersoneel. Het wordt betaald door de gemeente. U bent bevoegd voor het gemeentepersoneel, dus u kunt die ongelijkheid toch wel aankaarten bij uw federale collega? Ik denk dat minister Dewael het KB alleszins niet zal veranderen, want hij zegt duidelijk dat het heel waarschijnlijk een Vlaamse bevoegdheid zal worden.

Minister Marino Keulen: Ik vraag me eigenlijk wel af of hij dat werkelijk heeft gezegd. Als hij dat wil aanpassen, kan hij dat doen, en dan moet men hem daar federaal voor bevragen. Het is niet omdat het gaat om stadspersoneel of lokaal personeel, dat ik dat zomaar kan doen. Voor veiligheidspersoneel, zoals bijvoorbeeld ook de politiediensten, bestaan specifieke federale regelingen. Op het vlak van gezondheid is het ministerie van Volksgezondheid bevoegd, dat ook voor bepaalde personeelscategorieën bepaalde dingen organiek regelt, terwijl ze ook worden betaald door het OCMW of door het gemeente- of stadsbestuur. Ook over onderwijs kan hetzelfde verhaal worden verteld. Zo is het gemeenteonderwijs bijvoorbeeld vrij strak gereguleerd. De argumentatie dat er een lokaal aanknopingspunt is en dat ik dat moet gebruiken om de zaak open te breken, klinkt wel eenvoudig, maar soms zijn dingen te eenvoudig om de werkelijkheid helemaal te bevatten en is het zelfs intellectueel onjuist om die invalshoek te gebruiken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 17.36 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP : Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN : Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

